

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **město Chodov**
sídlem Komenského 1077, Chodov
zastoupený JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem
sídlem Čs. legií 143, Klatovy

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

za účasti: **MARSERVIS, s.r.o.**
sídlem Vančurova 341, Chodov
zastoupena JUDr. Michalem Zsemmlerem, advokátem
sídlem Kardinála Berana 8, Plzeň

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci samé v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. LIC-09901/2010-ERU

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. LIC-09901/2010-ERU, o zrušení licence č. 320101894 udělené MARSERVIS, s.r.o., do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 26 267 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Vladislava Bílka.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, již má být podle žalobce zatíženo řízení vedené žalovaným pod sp. zn. LIC-09901/2010-ERU o zrušení licence č. 320101894. Žalovaný nevydal meritorní rozhodnutí, namísto toho usnesením ze dne 27.5.2022, č.j. 09901-261/2010-ERU, řízení přerušil do doby vydání rozhodnutí Nejvyššího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 22 Cdo 2946/2021, o dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19.5.2021, č.j. 25 Co 390/2020-1344, jelikož žalovaný – podle žalobce však nesprávně – shledal, že jde o otázku předběžnou ve smyslu § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
2. Žalobce je toho názoru, že o přerušení řízení sp. zn. LIC-09901/2010-ERU, o zrušení licence č. 320101894, jejímž držitelem je MARSERVIS, s.r.o. (osoba zúčastněná na řízení), bylo rozhodnuto na základě chybně vyhodnoceného skutkového i právního stavu. Žalovaným dovozená předběžná otázka spočívající v soukromoprávním sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení ohledně vlastnických práv k provozovaným částem rozvodného tepelného zařízení, který je v současné době předmětem občanskoprávního (dovolacího) řízení u Nejvyššího soudu, předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu být nemůže. Tvzení osoby zúčastněné na řízení o jí vlastněných částech rozvodného tepelného zařízení není podstatné pro posouzení vlastnictví tepelné zásobovací soustavy jako celku, neboť (jen) k částem zařízení licenci udělit nelze. Žalobce dále namítá, že licence byla osobě zúčastněné na řízení poskytnuta na základě smlouvy o nájmu uzavřené se žalobcem v roce 1993, která byla rozhodnutím soudu pravomocně prohlášena za absolutně neplatnou v roce 2010, čímž osoba zúčastněná na řízení přestala splňovat podmínky pro udělení licence (de iure přestala být uživatelem rozvodného zařízení), a tedy jí vznikla povinnost doložit vlastnický vztah k provozovanému zařízení, což se jí ovšem doposud (ani v rámci probíhajícího občanskoprávního sporu) nepodařilo. Osoba zúčastněná na řízení tedy není oprávněným uživatelem provozovaného zařízení, ani jeho vlastníkem, tj. přestala splňovat podmínky stanovené zákonem pro další držení licence, pročez měla být ze strany žalovaného zrušena. Procesní postup žalovaného spočívající v opakovaných přerušeních řízení o zrušení licence žalobce označuje za nezákonný, neboť mezi tvrzenou předběžnou otázkou a předmětem řízení není přímá souvislost.
3. Žalovaný je tedy podle žalobce nečinný, a proto žalobce navrhuje, aby mu zdejší soud uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé vedené žalovaným pod sp. zn. LIC-09901/2010-ERU o zrušení licence č. 320101894, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Na tomto svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, a to i při jednání soudu.
4. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, neboť je přesvědčen, že nemůže zjistit skutkový stav věci (otázku vlastnického vztahu osoby zúčastněné na řízení k provozovanému zařízení) bez důvodných pochybností, a proto rozhodnutí v řízení o zrušení licence přímo závisí na vyřešení této otázky, tj. jde o otázku předběžnou ve smyslu § 57 správního řádu. Žalovaný tedy nepochybil, když řízení o zrušení licence podle § 64 odst. 1 písm. c)

správního řádu přerušil do doby vydání pravomocného rozhodnutí ve věci nyní vedené před Nejvyšším soudem. Tvzení žalobce, že je nezpochybnitelným vlastníkem licencovaného zařízení, nemá oporu ve správním spisu, neboť je evidentní, že otázka vlastnického práva je zpochybněna natolik, že je již přes dvanáct let předmětem neskončeného soudního řízení o jeho určení. Tvrdí-li nadto osoba zúčastněná na řízení, že je vlastníkem licencovaného zařízení z titulu originálního nabytí vlastnického práva, nemá prakticky jinou možnost (s ohledem na vyslovení absolutní neplatnosti nájemní smlouvy z roku 1993) jak splnění podmínek pro udělení licence prokázat, než v právě probíhajícím soudním řízení.

5. Žalovaný je tedy přesvědčen, že nečinný není a navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu.
6. Podstata tvrzené nečinnosti spočívá v tom, že žalovaný správní řízení o zrušení licence č. 320101894 několikrát přerušil, a to z důvodu nutnosti vyřešení předběžné otázky, která dle jeho názoru spočívá v soukromoprávním sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení vedeném v civilním řízení u Okresního soudu v Sokolově pod sp. zn. 16 C 408/2010 a Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 25 Co 223/2015 ohledně vlastnictví licencovaného řízení. Usnesením žalovaného ze dne 18.12.2018, č.j. 09901-219/2010-ERU, ve spojení s rozhodnutím Rady Energetické regulačního úřadu ze dne 16.7.2019, č.j. 09901-241/2010-ERU, bylo řízení o zrušení licence přerušeno do doby pravomocného skončení řízení o žalobě na určení, že osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem předmětného zařízení. Okresní soud v Sokolově rozsudkem ze dne 14.8.2020, č.j. 16 C 408/2010-1240, žalobu osoby zúčastněné na řízení zamítl, Krajský soud v Plzni poté rozsudkem ze dne 19.5.2021, č.j. 25 Co 390/2020-1344, prvostupňový rozsudek potvrdil. Osoba zúčastněná na řízení proti tomuto rozsudku podala dovolání k Nejvyššímu soudu, který usnesením ze dne 27.4.2022, č.j. 22 Cdo 2946/2021-1425, odložil právní moc rozsudku Krajského soudu v Plzni do právní moci rozhodnutí o dovolání. V reakci na usnesení Nejvyššího soudu žalovaný usnesením ze dne 27.5.2022, č.j. 09901-261/2010-ERU, řízení o zrušení licence přerušil do nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího soudu o podaném dovolání. Proti usnesení žalovaného podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím ze dne 25.10.2022, č.j. 09901-273/2010-ERU, zamítnut a napadené usnesení o přerušení řízení potvrzeno. Žaloba byla zdejšímu soudu doručena dne 12.12.2022. Jednoroční lhůta pro podání žaloby podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), byla nepochybně zachována. Všechny další podmínky řízení o žalobě podle § 79 a násl. s.ř.s. zdejší soud pokládá rovněž za splněné.
7. Žaloba je důvodná.
8. Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že licence č. 320101894 byla osobě zúčastněné na řízení udělena k provozu zařízení sloužícího k rozvodu teplené energie na základě doloženého nájemního (uživacího) vztahu, který byl žalovanému prokázán prostřednictvím nájemní smlouvy uzavřené dne 23.12.1993 mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení. Nesporné je rovněž to, že předmětná nájemní smlouva byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10.3.2010, č.j. 25 Co 300/2008-254, pravomocně prohlášena za absolutně neplatnou s účinky ex tunc. Mezi stranami rovněž není sporné, že určení vlastnického práva k licencovanému zařízení (resp. některým jeho

částí) je předmětem občanskoprávního sporu aktuálně vedeného v řízení o dovolání u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 22 Cdo 2946/2021.

9. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným před zdejším soudem (a v předcházejícím správním řízení před žalovaným) je relevance probíhajícího občanskoprávního řízení o určení vlastnického vztahu osoby zúčastněné na řízení k licencovanému zařízení pro účely rozhodnutí ve správním řízení o zrušení licence vedeném žalovaným ve smyslu § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), a s tím související otázka (ne)opodstatněnosti postupu žalovaného vedoucího k přerušení předmětného řízení s odkazem na § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný je přesvědčen, že výsledek občanskoprávního sporu je rozhodující pro pokračování v řízení o zrušení licence, neboť nelze s jistotou konstatovat, zda je vlastníkem rozvodných tepelných zařízení žalobce či osoba zúčastněná na řízení, a tedy není schopen určit, zda osoba zúčastněná na řízení podmínky pro další držení licence ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona splňuje (zda jí náleží vlastnický titul k licencovanému zařízení), či nikoli. Žalobce se naopak domnívá, že předmětný občanskoprávní spor nepředstavuje předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, neboť tento spor s řízením o zrušení licence přímo nesouvisí, protože jeho trvání nikterak nebrání žalovanému v zahájeném řízení pokračovat (a vydat meritorní rozhodnutí ve věci).
10. V občanskoprávním řízení vedeném u Okresního soudu v Sokolově pod sp. zn. 16 C 408/2010 se osoba zúčastněná na řízení domáhala určení vlastnického práva k některým částem rozvodných tepelných zařízení ve městě Chodov, primárním a sekundárním vedením a předávacím stanicím, s odkazem na nájemní smlouvu uzavřenou mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem dne 23.12.1993. Tato smlouva byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10.3.2010, č.j. 25 Co 300/2008-254, pravomocně prohlášena za absolutně neplatnou. V průběhu řízení před civilním soudem osoba zúčastněná na řízení tvrdila, že je vlastníkem těch rozvodných tepelných zařízení, která jako „nová“ měla v průběhu trvání domnělého nájemního vztahu vytvořit tak, že je opravila, zrekonstruovala, vyměnila namísto původních „dožilých“ zařízení, případně vytvořila rozvody a předávací stanice zcela nové, protože jí k nim náleží vlastnické právo z titulu jeho originálního nabytí.
11. Okresní soud v Sokolově rozsudkem ze dne 14.8.2020, č.j. 16 C 408/2010-1240, žalobu o určení vlastnického vztahu osoby zúčastněné na řízení k jednotlivým částem rozvodných tepelných zařízení zamítl, neboť dospěl k závěru, že *„Celá soustava je tak dle názoru soudu jeden funkční celek (případně multifunkční zařízení) a takto byla také předána původně do nájmu žalobci. Jeho součásti nikdy nemohly být předmětem vlastnického práva a již z podstaty věci nelze k takovýmto součástem uplatňovat vlastnické právo“* (bod 14 rozsudku). Okresní soud v Sokolově přitom dovodil, že *„Pokud soud dospěl k závěru, že rozvodné tepelné zařízení, tj. zařízení pro dopravu tepelné energie [...] tvoří jednu jedinou věc, a to věc hlavní, potom prvky, k nimž žalobkyně požaduje žalobou určení vlastnictví, tvoří součást této věci hlavní a tvoří tak jednu věc v právním smyslu, podrobenou jedinému právnímu režimu s tím, že součást věci sdílí právní osud věci hlavní. [...] Je proto nutno vyjít ze závěru, že jednotlivé části nemohou být samostatným předmětem občanskoprávních vztahů. Pokud se žalobkyně domáhá určení vlastnického práva k součásti věci, tato není samostatnou věcí v právním smyslu, a tudíž k ní nelze uplatňovat vlastnické právo odděleně...“* (bod 16 rozsudku).

12. Osoba zúčastněná na řízení proti tomuto rozhodnutí podala odvolání ke Krajskému soudu v Plzni, který svým rozsudkem ze dne 19.5.2021, č.j. 25 Co 390/2020-1344, rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, neboť se plně ztotožnil se závěry Okresního soudu v Sokolově. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení dovolání k Nejvyššímu soudu, které je vedeno pod sp. zn. 22 Cdo 2946/2021 a dosud o něm nebylo meritorně rozhodnuto.
13. Podle § 57 odst. 1 správního řádu jde o předběžnou otázku tehdy, jestliže na jejím řešení závisí vydání rozhodnutí, správnímu orgánu o této otázce nepřísluší rozhodnout a zároveň o ní doposud nebylo pravomocně rozhodnuto. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, přičemž slovní spojení, jímž je vyjádřeno, že vydání rozhodnutí na řešení příslušné otázky „musí záviset“, je třeba vykládat v tom smyslu, že za předběžnou otázku podle § 57 odst. 1 správního řádu může být považována pouze taková, bez jejíhož vyřešení v řízení vůbec nelze pokračovat, tj. bez jejíhož vyřešení nelze vydat rozhodnutí ve věci samé.
14. Podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu je správní orgán oprávněn řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce. Toto ustanovení sice umožňuje správnímu orgánu řízení přerušit, neukládá mu však takovou povinnost. Správní orgán se může rozhodnout řízení nepřerušit např. s ohledem na zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení uvedenou v § 6 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.6.2011, č.j. 6 Ads 23/2011-60), může si přitom o sporné otázce učinit vlastní úsudek podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (nejde-li o úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, a kdo za něj odpovídá, a o otázkách osobního stavu). O otázce, jejíž podstatou je vlastnický spor, jehož výsledek se má projevit v řešení otázky, jež je pro posouzení věci samé ve správním řízení určující, by si tedy podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu mohl správní orgán (tedy i žalovaný), obecně vzato, učinit vlastní úsudek, aniž by musel řízení ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušit a čekat na pravomocné skončení občanskoprávního řízení před civilním soudem. Zdejší soud přitom vychází z přesvědčení, že k vlastnímu úsudku o otázkách přímo nesouvisejících s věcným vymezením jeho kompetencí by měl správní orgán (ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu) přistupovat spíše zdrženlivě (a spíše výjimečně); to není rozhodně výrazem jakékoli nedůvěry zdejšího soudu ve schopnosti správních orgánů, nýbrž výrazem přesvědčení, že o jednotlivých vysoce odborných (skutkových i právních) otázkách mají rozhodovat především ty orgány, jež jsou k tomu běžně povolány. Ostatně i odborná literatura, kterou zdejší soud pokládá v tomto ohledu za velmi přiléhavou, dovozuje, že správní orgán si sice může o sporných otázkách učinit vlastní úsudek, nicméně mělo by jít o otázky spíše „jednoduššího“ charakteru; za takovou otázku lze považovat například rozhodnutí o námitkách občanskoprávní povahy, o kterých si stavební úřad učiní úsudek sám (podle § 89 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) a následně rozhodne ve věci (srov. například JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 57 [Řešení předběžných otázek]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 370.), za takovou „jednodušší“ otázku však spíše nelze považovat spor týkající se existence práva či rozsahu vlastnických práv (tamtéž, srov. dále také MED, Jakub. § 10 [Zánik licence]. In: ZDVIHAL, Zdeněk, SVĚRÁKOVÁ, Jana,

MED, Jakub, OSADSKÁ, Jana a kol. Energetický zákon. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 219, marg. č. 37.)

15. Spory o určení vlastnického práva tedy jistě přísluší k projednání soudům v občanskoprávním řízení; ty by je měly řešit zpravidla – v případech, jde-li o spory se složitějším skutkovým či právním základem – i tehdy, je-li otázka vlastnického práva určující pro výsledek probíhajícího správního řízení. Byl-li by tedy předmětný občanskoprávní spor o vlastnictví částí rozvodného tepelného zařízení mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem vskutku klíčový pro správní řízení vedené žalovaným o zrušení licence (tj. byla-li by právě tato konkrétní otázka předběžnou ve smyslu § 57 správního řádu), přitom již samotný průběh projednávání tohoto sporu před soudy potvrzuje, že jde o spor nikoli jednoduchý, pak by stěží bylo namísto žalovanému vytýkat, že řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušil do pravomocného skončení občanskoprávního řízení. Zdejší soud však názor žalovaného (a též osoby zúčastněné na řízení) ohledně významu této otázky pro další pokračování správního řízení (resp. vydání meritorního rozhodnutí v řízení vedeném žalovaným) v nyní posuzované věci nesdílí.
16. Podle § 5 odst. 3 energetického zákona je žadatel o udělení licence povinen doložit vlastnické nebo užívací právo k zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Podle § 8 odst. 3 energetického zákona platí, že na každé rozvodné zařízení (dále také výrobní, přenosové, přepravní, distribuční a na zařízení sloužící k uskladnění plynu) lze vydat pouze jednu licenci. Přestane-li držitel licence splňovat podmínky pro její udělení stanovené energetickým zákonem (mj. tedy podmínky specifikované v § 5 odst. 3 energetického zákona), Energetický regulační úřad licenci podle § 10 odst. 2 písm. a) energetického zákona zruší.
17. Součástí žádosti o udělení licence byla v souladu s § 5 odst. 3 energetického zákona smlouva o nájmu uzavřená dne 23.12.1993 s vlastníkem rozvodného tepelného zařízení, tj. městem Chodov (žalobcem), podle které byl žadatel (osoba zúčastněná na řízení) v právním postavení nájemce kompletního rozvodného tepelného zařízení. Na základě uvedené nájemní smlouvy a souhlasu žalobce byla osobě zúčastněné na řízení dne 21.1.2002 žalovaným udělena licence č. 320101894. Je tedy zřejmé (a mezi stranami nesporné), že licence byla osobě zúčastněné na řízení udělena na základě tvrzeného nájemního vztahu, přičemž až do roku 2010, kdy Krajský soud v Plzni pravomocně rozhodl o absolutní neplatnosti smlouvy o nájmu ze dne 23.12.1993, osoba zúčastněná na řízení provozovala licencované zařízení v domnění existence svého užívacího vztahu k celému rozvodnému tepelnému zařízení a svůj užívací vztah odvozovala (a takto původně žalovanému pro získání licence svůj užívací vztah dokládala) právě od uzavření smlouvy o nájmu ze dne 23.12.1993. Nabytím právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10.3.2010, č.j. 25 Co 300/2008-254, tedy dne 26.4.2010, zaniklo právo osoby zúčastněné na řízení licenci na základě užívacího vztahu dále držet, neboť zanikla samotná existence jejího (konkrétního) užívacího vztahu ex tunc, čímž osoba zúčastněná na řízení přestala splňovat podmínku, od jejíhož splnění se licence (její udělení) odvíjela. Podmínky stanovené energetickým zákonem pro udělení licence (tedy včetně podmínek uvedených v § 5 odst. 3 energetického zákona) totiž musí být splněny po celou dobu výkonu licencované činnosti, tj. v tomto případě od 21.1.2002 do 5.2.2027 (den, na který připadá konec platnosti licence stanovený v rozhodnutí žalovaného o jejím udělení). Zanikl-li nájemní (coby zcela konkrétní užívací) vztah osoby zúčastněné na řízení, od jehož prokázání žalovanému se

udělení licence odvíjelo, pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Plzni dne 26.4.2010 ex tunc, je nepochybné, že k tomuto okamžiku osoba zúčastněná na řízení přestala splňovat podmínky, jež byly určující pro udělení licence. V takové situaci bylo na držiteli licence, tedy na osobě zúčastněné na řízení, aby žalovanému prokázala, že podmínky pro další držení licence ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona i nadále splňuje. Odpadl-li nájemní (uživací) vztah osoby zúčastněné na řízení k zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, od jehož prokázání se původní udělení licence odvíjelo, byla osoba zúčastněná na řízení povinna k zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, doložit podle § 5 odst. 3 energetického zákona jiný uživatelský vztah (včetně např. vlastnického).

18. Osoba zúčastněná na řízení v návaznosti na vyslovení neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 23.12.1993 informovala žalovaného o probíhajícím občanskoprávním sporu před Okresním soudem v Sokolově týkajícím se určení vlastnických práv ke konkrétním (některým) částem rozvodného tepelného zařízení, k nimž jí dle jejího tvrzení náleží vlastnický titul. Žalovaný následně přistoupil k přerušení řízení o zrušení licence s odkazem na § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť otázku vlastnického vztahu osoby zúčastněné na řízení k licencovanému zařízení označil za otázku předběžnou ve smyslu § 57 správního řádu, bez které nemůže o zrušení licence (resp. existenci či neexistenci splnění podmínek pro její další držení) rozhodnout. Právní úprava energetického zákona nereflektuje pro účely udělení licence rozdíl mezi energetickým zařízením, které představuje technický celek složený z více dílčích energetických zařízení (resp. prvků), z nichž každé toto dílčí zařízení (prvek) může podléhat rozdílnému věcněprávnímu režimu, a energetickým zařízením ve smyslu určitého dílčího zařízení, které sice může být součástí určité energetické soustavy, ale představuje samostatnou věc v právním smyslu. Ze znění § 5 odst. 3 energetického zákona ovšem plyne, že žadatel o licenci musí prokázat své uživatelské či vlastnické právo „*k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti*“. Z § 8 odst. 3 energetického zákona je třeba dovodit, že pro každé rozvodné zařízení lze vydat pouze jednu licenci, protože je třeba znění § 5 odst. 3 energetického zákona vykládat v tom smyslu, že žadatel o licenci musí být na základě uživatelského či vlastnického titulu oprávněn užívat veškerá energetická zařízení, která k výkonu (provozu) licencovaného zařízení používá.
19. V nyní posuzované věci však údajnou předběžnou otázkou, pro kterou bylo řízení před žalovaným přerušeno, nebyla otázka uživatelského práva k celému energetickému zařízení (k veškerým energetickým zařízením, která k výkonu licencovaného zařízení mají být používána), nýbrž pouze ke konkrétním (některým) částem rozvodného tepelného zařízení (k nimž osobě zúčastněné na řízení dle jejího tvrzení náleží vlastnické právo). I v případě, že by osoba zúčastněná na řízení nakonec v řízení (aktuálně před Nejvyšším soudem) uspěla, výsledkem by mohla být nejvýše její způsobilost prokázat uživatelské (vlastnické) právo ke konkrétním (některým) částem rozvodného tepelného zařízení (o něž je spor), nikoli k licencovanému zařízení jako k celku (ke všem jeho jednotlivým částem, které k provozu tohoto zařízení užívá). Tedy i v situaci, kdy by probíhající občanskoprávní spor nakonec vyústil v pravomocné rozhodnutí ve prospěch osoby zúčastněné na řízení konstatující, že jí vlastnické k právo k některým částem (prvkům) tepelného rozvodného zařízení skutečně náleží, nepotvrzovalo by to splnění podmínek, za nichž byla původně licence udělena, ani splnění obdobných podmínek stran uživatelského práva k veškerým energetickým zařízením

- k výkonu (provozu) používaným (tj. k energetickému zařízení jako celku, jak by odpovídalo podmínkám, za nichž byla licence původně udělena); jasně řečeno: podmínky pro další držení licence ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona by nemohly být naplněny, neboť osoba zúčastněná na řízení by ani tak neprokázala uživateli (tu konkrétně vlastnický) titul k celému licencovanému zařízení, na jehož základě byla licence č. 320101894 původně udělena.
20. Podstatný není podle zdejšího soudu argument žalovaného, podle něhož není-li z pohledu věcněprávního určitá část rozvodného tepelného zařízení jednou samostatnou věcí v právním smyslu, pak to ještě neznamená, že na ni nemůže být udělena zvláštní licence, protože splňuje-li určitá část zařízení definici rozvodného tepelného zařízení, pak je možno udělit licenci (jen) k takto vymezenému zařízení. V posuzované věci (v řízení nyní vedeném žalovaným) totiž nejde o udělení licence nové (ve vztahu k těm částem rozvodného tepelného zařízení, o nichž – nyní před Nejvyšším soudem – probíhá uvedený soukromoprávní spor), nýbrž o zrušení licence č. 320101894, jež byla udělena ve vztahu k celému rozvodnému tepelnému zařízení. Je sice pravdou (jak akcentuje žalovaný), že splňovala-li by určitá část zařízení definici rozvodného tepelného zařízení, pak by k takto vymezenému zařízení bylo možno udělit licenci, aniž by to porušovalo princip jedné licence (§ 8 odst. 3 energetického zákona), avšak otázka udělení licence ve vztahu k části rozvodného tepelného zařízení by mohla být řešena eventuálně při rozhodování o udělení licence nové, nikoli při rozhodování o zrušení licence č. 320101894.
21. Skutečnost, že současně se správním řízením o zrušení licence probíhá i spor soukromoprávní o určení vlastnického práva k některým částem (prvkům) licencovaného zařízení, automaticky nemůže vést k závěru, že vždy (bez dalšího) jde o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. V nyní posuzované věci o předběžnou otázku, která by odůvodňovala přerušení řízení, nejde (takovou otázkou by – v poměrech nyní posuzované věci – mohla být např. otázka platnosti nájemní smlouvy uzavřené dne 23.12.1993 mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení za předpokladu, že by o této otázce dosud nebylo pravomocně rozhodnuto); občanskoprávní řízení, nyní vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 22 Cdo 2946/2021, nepředstavuje předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, protože – ačkoli jde o otázku, o níž nepřísluší žalovanému rozhodnout a zároveň o ní doposud nebylo pravomocně rozhodnuto – nejde o otázku, na které by přímo záviselo vydání rozhodnutí v řízení o zrušení licence č. 320101894, neboť výsledek sporu o vlastnictví částí rozvodného tepelného zařízení sám o sobě nebude určující pro posouzení vlastnictví (eventuálně jiného uživatelského titulu) licencovaného zařízení jako celku (což bude podstatné pro rozhodnutí žalovaného).
22. Důvod pro přerušení řízení tedy neobstojí, protože zdejší soud na žalovaného hledí jako na nečinného. Zdejší soud proto žalovanému v souladu s jeho návrhem podle § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil, aby do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí ve věci samé. Při úvaze o délce lhůty zdejší soud zohlednil dosavadní délku řízení a především potřebu uskutečnění odpovídajících (nezbytných) procesních kroků před rozhodnutím ve věci samé.
23. O nákladech řízení žalobce a žalovaného bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to náleží procesně úspěšnému účastníkovi – žalobci. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů

řízení za zaplacený soudní poplatek za žalobu (2 000 Kč) společně se čtyřmi úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky, účast na soudním jednání) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a připočtením částky odpovídající DPH (osvědčení doloženo), celkem 16 456 Kč, a s náklady na cestovné žalobcova advokáta k jednání soudu a zpět (Klatovy – Brno – Klatovy, 680 km vozidlem RZ X, technický průkaz doložen) ve výši 6 117 Kč společně s náhradou za ztrátu času na cestě Klatovy – Brno – Klatovy (14 půlhodin), celkem 1 694 Kč, obojí včetně částky odpovídající DPH, tj. 2 000 Kč + 16 456 Kč + 6 117 Kč + 1 694 Kč = 26 267 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

24. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady související s povinností uloženou zdejším soudem podle § 60 odst. 5 s.ř.s., k náhradě jiných nákladů zdejší soud neshledal žádný důvod, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. března 2023

David Raus v.r.
předseda senátu